

BİR FİLİSTİNLİNİN ÇIĞLIĞI:

Waad Abuzaher, 22 Nisan 2025

<https://www.haber7.com/dunya/haber/3524110-bir-filistinlinin-cigli-i-vatanim-icin-tuttugum-yasin-bedelini-tum-kalbimle-odedim>

Vatanım için tuttuğum yasin bedelini tüm kalbimle ödedim

Gazzeli gazeteci Waad Abuzaher, Filistin'deki soykırımı ve çelişkileri kaleme aldı. Ölümün normalleştirilmediği bir direniş ruhu ve tükenmekte olan umutların anlatıldığı yazı okuyanları rahatsız edici bir gerçeğe uyandırıyor.

Abuzaher, "**Vatanım için tuttuğum yasin bedelini tüm kalbimle ödedim**" sözleriyle başladığı yazısında, 1,5 yılı aşkın süredir devam eden İsrail katliamları altında hayatta kalma mücadelesi veren Filistinlilerin yaşadığı drama dikkat çekti. Abuzaher, modern dünyanın çelişkilerini Gazze üzerinden anlatırken, "İnsan haklarını dilinden düşürmeyenlerin, insanlığın yanışını izlerken sessiz kaldığı bir dünya bu" ifadesiyle uluslararası toplumun ikiyüzlülüğünü eleştirdi.

Yazısında El-Şati mülteci kampında bayram günü yaşanan katliamları ve Eş-Şucaie bölgesinde tahliye tehditleri altında yaşayan Gazzelilerin hikayelerine yer veren Abuzaher, "Ölümün şok edici etkisi bize bir gerçeği hatırlatıyor: Ölüm sokaklarımızda ne kadar sık görülürse görülsün, hiçbir zaman bize normal gelmeyecek!" diyor.

İşte Waad Abuzaher'in vicdanları titreten o yazısı;

Vatanım için tuttuğum yasin bedelini tüm **kalbimle ödedim.**

Waad Abuzaher, Gazze

İnsanların dürüstlükten korkup, nezaket adına yalan söylediği bir çağın tanığıyım. Sınıfta heyecanla elimi kaldırdığımda bana **"Fazla ukalalık etme"** derlerdi.

Böylece suskunluğun bildiğini ifade etmekten daha güvenli olduğunu öğrendim.

Önce insanları yürekten severiz ve bize söyledikleri sözlere kutsal yeminlermiş gibi inanırız. Daha sonra duyguların sadakatle değil, çıkarlarla ölçüldüğünü fark ederiz.

Bize hep **"Sevgi istenmez, verilir"** dediler... Ama onu daha fazla hak edene değil, zaten ona daha fazla sahip olana verdiler.

"Korkma, yanındayız" dediler. Ama ben en zayıf anlarımda ayakta durmaya çalışırken, yapayalnızdım.

Ne garip bir dünya bu, herkes her şeyi yalnızca kendi penceresinden görüyor, asla daha geniş bir perspektiften değil.

Bu bir çeşit ikiyüzlülük sayılmaz mı?

Mesela; tepeden tırnağa silahlanırken bir yandan barış hayalleri kuruyoruz.

Hukuk adına yükselen sesleri sustururken bir yandan özgürlük adına haykırıyoruz.

Allah'a inandığımızı söylüyoruz ama hiç hesap vermeyecek gibi yaşıyoruz.

Tüm bu çelişkilere şahit olurken bir yandan yaşamaya devam ediyoruz.

Oysaki çelişkiler gelip geçici durumlar değildir! Asla iyileşmeyen açık yaralardır. İz bırakırlar.

Çelişki kavramını Gazze'de yaşananlarla nasıl ele alabiliriz?

Yaşadığımız dünya çelişkilerle dolu!

İnsan haklarını dilinden düşürmeyenlerin, insanlığın yanışını izlerken sessiz kaldığı bir dünya bu.

Çocukların çığlıklarının duyulduğu ancak kimsenin çığlıklara kulak vermediği bir dünya bu.

Toprağı savunmanın terörizm, evleri bombalamanın nefsi müdafaa olarak tanımlandığı bir dünya bu.

Her hayatın kutsal olduğu iddia edildiği halde bazı hayatların diğerlerinden daha kutsal olduğuna şahit olunan bir dünya bu.

Barış hakkında konuşur, savaş aygıtlarını finanse ederler.

Adalet vaazları verir, adaletsizlik yüzleşemeyecek kadar rahatsız edici bir hal aldığı anda arkalarını dönüp giderler.

Gazze'de çelişki artık yalnızca ahlaki bir mesele değil, gözle görünür bir gerçeklik: Okulların ve hastanelerin enkazında,

titreyen elleriyle çocuklarını toprağa veren annelerin yüzlerinde,

her şeyi gördüğünü iddia edip yine de başka yöne bakan bu dünyanın orta yerinde..

Gazze sadece kuşatma altında bir yer olmanın ötesinde, sözde medeni dünyanın en derin çelişkilerini yüzümüze vuran bir aynadır.

Bu bağlamda, Gazzeli bir avukat ve gençlik hakları savunucusu olan Mekdad Al-Mekdad, Ramazan Bayramı'nın ikinci gününde Gazze'deki El-Şati mülteci kampında yaşadığı olayı şu şekilde kaleme aldı:

“Bu fotoğraf yüreğimizi acıtan tüm çelişkileri gözler önüne seriyor. Gerçek bir sahne... Yanmış balkonumdan, sokakta görülen savaşın izleri:

-Bayram günü oynayan çocuklar.

-Oyuncak satan küçük bir tezgâh.

-Çöp yığınları.

-Bombardımandan geriye kalan yıkım ve enkazlar.

-Bir şehidin cenaze töreni.

Ölümün şok edici etkisi bize bir gerçeği hatırlatıyor: Ölüm sokaklarımızda ne kadar sık görülürse görülsün, **hiçbir zaman bize normal gelmeyecek!**

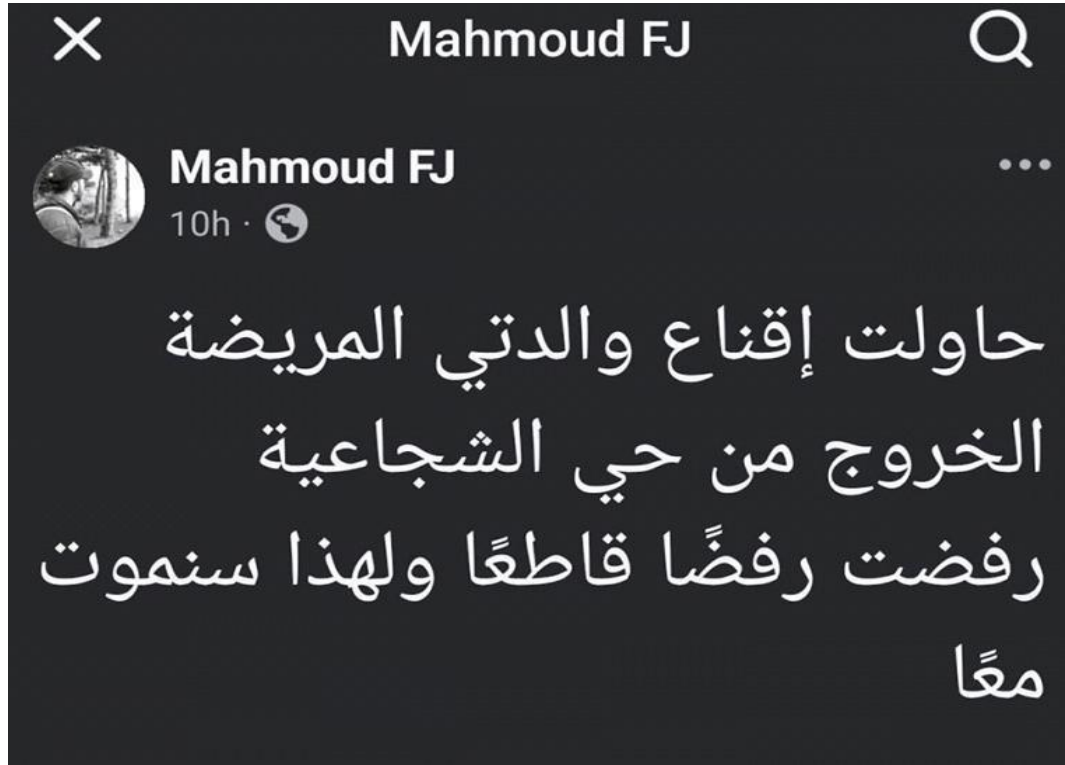
Bu bir savaş değil, soykırımdır ve bu sahne her yaşandığında aynı dehşeti hissettiriyor.

Dün Gazze'nin kuzeyinde El-Şati Kampı'ndaki evlerinin yakınında bir grup insan bombalandıktan sonra, beş sivil öldürüldü. Bu fotoğrafta görülen şehitlerden birinin cenaze törenidir.”

Geçtiğimiz günlerde İsrail ordusu Eş-Şucaie bölgesinde (Gazze'nin doğu kısmı) yaşayan insanlardan çadırlarını ve evlerin enkazlarını boşaltmalarını istedi. İnsanların çoğu gidecek güvenli bir yer olmadığı için ayrılmayı reddetti. Artık insanlar öyle bir noktaya geldi ki hiçbir şeyi umursamıyorlar sadece birazcık huzur istiyorlar.

O gece Eş-Şucaie'den bir Gazzeli olan Mahmud Facebook sayfasında şunları yazdı: “Hasta annemi Eş-Şucaie’yi boşaltmaya ve burayı terk etmeye ikna etmeye çalıştım ama şiddetle karşı çıktı. Burada birlikte öleceğiz.”

Bir buçuk yılı aşkın bir süredir devam eden soykırımın ardından insanların tutkusunu, sonra umudunu ve zaman zaman her şeye dair inancını kaybetmeye başlaması anlaşılabilir.

Gazze’li bir insanın ruhu köklü bir inanca ve imana sahiptir. Bu lafta kalan bir inanç değildir, inanmayı bir ilke bilen, inatla onurlu duran ve düşmana boyun eğmeyi reddeden bir inançtır.

Ancak en cesur ve güçlü kalpler bile yorgun düşebilir.

Zulme ve haksızlığa uğramak, çaresiz kalmak bazen en dayanıklı ruhları bile aciz düşürebilir.

Ve yorgunluğun sessizliğinde, insanın aklına birbirini kovalayan bir sürü soru gelir: Neden büyümek zorunda kaldım?

Neden bir çocuk olarak kalamadım? - hayatın yüklerinden uzak, onun acımasız sorumluluklarından habersiz?

Bu acı neden benim kaderime yazıldı?

Neden ben? Neden biz? Neden hep Filistinliler?

Bu sorular şekilden şekile girerek, her defasında aynı ağırlığı taşıyarak kendini tekrarlıyor.

Her şeye rağmen Gazzeliler ayakta kalmaya devam ediyorlar. Kolay olduğu için değil, başka seçenekleri olmadığı için.

Çünkü Gazzelilerin içlerinde bir yerde **yol karanlığa gömüldüğünde bile titrek bir ışık, asla kırılmayan bir pusula vardır.**

Bu koşullar altında tüm zorluklara rağmen görevini sürdüren yeni mezun bir Gazzeli doktor şu satırları yazdı:

İsrail’in öldürdüğü beş yaşındaki kız Hind;

“BİZ NE ZAMAN BÜYÜDÜK?

Adımlarımız ne zaman bu kadar ağır, bu kadar kararlı hale geldi? Tüm çıkış yolları kapandı ve artık nereye gittiğimizi bilmiyoruz.

Kendim için yas tutuyorum: Sabrım, hiç gerçekleşmeyen umutlarıma, olup bitenlere dayanma gücüm.

Görünen o ki artık tüm yaptığımız **bizi asla temsil etmeyecek koşullarla savaşmak**.

İşte bu, bu insanın ruhuna sinsice sızan bir yorgunluk. Öyle derin bir yorgunluğun içine düştüm ki sığınacak bir vatanım yok, avutacak bir dostum yok.

Hayat mı? Artık eskisi gibi değil ya da en azından hayal ettiğim gibi değil.

Bütün bu kaygıların ardından teselli neye benzeyecek ki? Huzur nasıl bir şey olacak?

Hala benim istediğim bir şey mi olacak bu huzur? **Ya da ben artık ben huzur istiyor olacak mıyım?**

Bu benim en büyük korkum.

Yaşama sevincimin bu yorgunlukla lekelenmesini nasıl açıklayabilirim. Yollardan, insanlardan, günlerden, tereddütlerden, çözümsüzlüklerden ve her şeyin yükünden taşan bir yorgunluk bu. **Yarın daha gelmeden yarından yoruldum. Dünden yoruldum.** Verilen sözlerden ve öfkeden yoruldum.

Kimse benim kaybettiklerimi, benim korkularımı, bitmeyen kafa karışıklığımı, zihnimde dönüp duran bu sesleri ve asla bana rahat vermeyen düşünceleri fark etmiyor.

Sadece bir kez olsun zoru başarmak, gerçek bir lütfâ erişip kazanmak, bir kez olsun bazı şeylerin tam da kalbimize göre şekilleneceğine ve nasıl olursa olsun bizimle kalacağına inanmak isterdim.”

Tüm ruhlar aynı değildir. Bazıları güçlüdür; her zorluğu aşabileceği inancıyla ayakta kalır. Bazılarıysa daha çabuk pes eder. Zorluklara karşı dirençli olmak, içsel bir güç ve bakış açısı meselesidir. Neredeyse iki yıldır çadırdâ yaşayan birini pes etmek istediği için yargılayabilir miyiz? Asla! Kuşatma altında yaşamak; sadece temel ihtiyaçlara ulaşamamaktan ibaret değildir. Kuşatma altında yaşamak aynı zamanda kimsenin korkunuzu ve acınızı hissetmemesidir, kimsenin yanınızda olmamasıdır.

Ahmed Murtaca'nın ailesi

Bir Filistinlinin kanıyla diğer insanların kanı arasında nasıl bir fark var? Filistinlilerin kanı bu kadar değersiz mi? **Psikoloji eğitimi alan Gazzeli genç bir aktivist olan Ahmed Murtaca X hesabında şunu yazdı: “Belki de kaçıp durduğumuz ölüm aslında bize böylesi bir hayattan daha şefkatlidir.”**

Ahmed'i suçlayabilir miyiz? Ya da ondan direnmesini ve direniş sembolü olmasını isteyebilir miyiz? Ahmet yaklaşık iki yıldır orada, bedeni hala hayatta ama ruhu binlerce kez öldürüldü. Evini terk etmeye zorlandığında, evi bombalandığında öldürüldü. Başka? Başka ne olsun? Ekmek almak için kuyrukta bekleyen en yakın arkadaşlarını kaybettiğinde öldürüldü Ahmet. İsrail-Amerikan yapımı füzeler içeride ekmek yapan fırıncıdan çok daha hızlıydı. Sonra henüz on dokuz yaşında olan kardeşi bir ayağını sonsuza dek kaybetti. Ahmet bir kez daha öldü.

Bu, Ahmed Murtaca'nın hikâyesinin sadece küçük bir parçası, Gazze'de acı çeken kimsenin bilmediği kaç Ahmed var?

Filistinlilerin hayatı değerlidir.

Filistinliler sadece bir sayıdan ibaret değildir.

Her insan gibi 'yaşamayı' hakkederler.